

ουτε υπερασπιζομαι την απανθρωπια : αναδω μοναχα ενα ταπεινο καντηλακι στο λησμονημενο ναο της Θεας Αληθειας.

Ω, το Θεο και το Χριστο, ολοι τους ζητανε για συμμαχους. Οι ανθρωποι, δε συλλογίζονται αυτο που γυρευουμε ; Οταν κι' αυτοι βγουν απο την ουδετεροτητα, πώς θα μεσολαδήσει μεθωριο για την Ειρηνη;

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

“ΜΗ ΒΑΖΕΙΣ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΣΟΥ!...”

“Απ’ τὸ παράθυρό μου, ποῦ ἔβλεπα στὴν αἴλη, μιὰ φορὰ τὰ ξημερώματα ἄπλαξα αὐτὴ τὴν κουβέντα, ποῦ ἔκανε μὲ τὴν πλύστρα μιὰ ὑληθέρια τοῦ σπιτιοῦ.

«— Καυμένη! πῶς μπορεῖς καὶ πλένεις κίττε μέρα! ; Ἐγὼ λίγα σατουριστὰ ἔιλυνα καὶ κατακόπηκα.

— Πλένε χωρίς νὰ βάζῃς τὴ δύναμή σου, καὶ δὲ θὰ κουραστῆς ποτέ σου.

Ἐνὰ ἀπόβραδο ποῦ γύριζα σπίτι μου κουρασμένος καὶ μοῦ φαινότανε ὁ δρόμος ἀτελείωτος, σὰν τὴ μεγάλη Σαρακοστή, εἶτα μέσα μου :

«— Μπρὲ δὲ βιάζω σὲ ἐνέργεια τὴ συμβουλὴ τῆς πλύστρας ; . . . »

Ἐπερπατοῦσα λοιπὸν «χωρὶς νὰ βάζω τὴ δύναμή μου» καὶ ἔρτασα σπίτι μου δίχως νὰν τὸ καταλάβω, τόσο, ποῦ θυμῆθηκα τὸν ἱστορικὸ λόγο τοῦ ἱεμεπέλι : «Ποῦλι εἶναι ὁ ἄνθρωπος ; ! . . . »

Ὁ θρίαμβος ὅμως τῆς συμβουλῆς τῆς πλύστρας ἦταν ἡ χθεσινὴ ἐφαρμογὴ τῆς.

Σκυμμένος ἔγραφα κάτι ποῦ ἔτρεπε νὰ τελειώσῃ γρήγορα, ὅταν ἀνοίγει ἡ πόρτα τοῦ γραφείου μου καὶ θρονιάζεται κοντὰ μου ἕνας χασιμέρης καὶ πολυλογᾶς, ἄνθρωπος ὅμως ποῦ δὲν ἔπρεπε νὰ δυσαρρεστηθῆ, καὶ ποῦ δὲν ἦτο γιὰ διώξιμο.

Ἐλεγε, ἔλεγε, ἔλεγε . . . ποῦ νὰ τελειώσῃ !

— Δὲ σὲ πειράζει ποῦ γράφω· εἶναι τεκίλι πράγματα

— Τὴ δουλειά σου ἐλεύθερα !

— Τὴ δουλειά μου ! . . . Μὰ ποῦ κίττε τρεῖς καὶ λίγο μοῦ ζητοῦσε τὴ γνώμη μου σ’ αὐτὰ ποῦ ἔλεγε ! : ..

Στὴν ἀτελεισία μου θυμῆθηκα τὴ συμβουλὴ τῆς πλύστρας. Ἀποφάσισα λοιπὸν ν’ ἀκούω ἀλλὰ νὰ μὴν προσέχω : «Νὰ μὴ βάζω τὴ δύναμή σου . . . »

Κοντὰ σὲ ἄλλα, φαίνεται ὅτι μοῦ ἀνέπτυξε καὶ ὅτι εἶχεν ἀκουστὰ καὶ διαβασμένα γιὰ τὸν Καποδίστρια—

κοινότητα καὶ γνωστότατα πράγματα— ἡ τελευταία δὲ φράση τῆς ὁμιλίας του αὐτῆς, γιατί ἐπραγματεύθη καὶ πολλὰ ἄλλα θέματα, ἦτον : «καὶ στὰ γραψίματί του ὁ Καποδίστριας ἔρριχνε μαύρην ἄμμο» . . Καὶ ἐγὼ ἐπανέλαβα τότε :

«Ἐρριχνε μαύρην ἄμμο . . . »

Φαίνεται ὅτι καιόπιν ὁμίλησε καὶ περὶ τοῦ Ὀθωνος γιατί πῆρε τὸ αὐτί μου : «Καὶ τὸν εἶπαν κουφὸ καὶ ξένην ἀκρίδα».

Καὶ ἐγὼ κουνώντας τὸ κεφάλι μου ἐπανέλαβα : «καὶ ξένην ἀκρίδα ! . . . »

Καὶ ἔτσι, μιὰ ὥρα ποῦ κάθησε, καὶ αὐτὸς εἶπε ὅσα ἤθελε νὰ πῆ, καὶ ἐγὼ ἔγραψα ὅτι ἔπρεπε νὰ γράφω καὶ παρηκολούθησα τὴν ἀπεραντολογία του : «χωρὶς νὰ βάλω τὴ δύναμή μου».

ΓΑΥΡΟΣ ΟΡΝΙΘΗΣ

Σημ. «Νουμά». Μιὰ μέρα, ποῦ κάποιος πολυλογᾶς μιλοῦσε μὲ τὸν Ξενοπούλο, τὸν ἀκ ὕσαμε νὰ κἀνὴ τὸ ἴδιο.

— «Σύλλογος φιλολογικὸς χωρὶς φιλόλογους. Σύλλογος Εἰσαγγελίων χωρὶς Εἰσαγγελεῖς. Σύλλογος δραματικῶν συγγραφέων χωρὶς Συγγραφεῖς. . . . » ἔλεγε ὁ πολυλογᾶς :

— Χωρὶς συγγραφεῖς ! ἐπανάλαβε ἀφηρημένος ὁ Ξενοπούλος.

UHLAND

ΤΟ ΕΡΗΜΟΚΛΗΣΙ

Φιαντάζει ἀπάνου στὴν κορφὴ τὸ ἐρημοκλήσι ποῦ ὄλο τὸν κάμπο κάτω γέρονε καὶ κοιτάει, καὶ ὁ νέος βοσκὸς στὴν κρύα, τὴν χροσταλλένια βροσίη, τραγοῦδι ἕνα γλυκὸ, χαρούμενο ἀρχινάει.

Μὰ ξάφνου νά, ἡ καμπάνα του ποῦ ἀργό, θλιμμένο, κάποιον σκοπὸ πέρα νεκρῶσιμο σημαίνει. . .

Παύει ὁ βοσκὸς ὁ γελαστὸς τὸ εὐτυχημένον τραγοῦδι του γιὰ νὰ μιντέψει τὴ συμβαίνει.

Γιατί νὰναι κεῖ κηλὰ ποῦ θάφτουν—ἐκεῖ πέρα— κεινοὺς ποῦ κάτω ἐδῶ ζοῦν τώρα εὐτυχημένοι. . .

— Ὡ νέε βοσκέ, τὸ σήμαντρο ἀργὸ μιὰ μέρα καὶ γιὰ τὰ σὲ θ’ ἀκούσουν νὰ σημαίνει !

ΜΕΝΑΝΤΡΟΣ ΜΑΓΝΗΣ

ΡΑΣΚΙΝ. — Στὴν ἀγνή τέχνη, τὸ χέρι, ἡ σκέψη καὶ ἡ καρδιά τοῦ τεχνίτη βαδίζουν μαζί. Μὰ τέχνη δὲν εἶναι ἀναδημιουργία καὶ οὔτε ἐργάζεται κανεὶςστις ἀγνοες στιγμῆς. Δὲν μποροῦμε νὰ κάνουμε κάτι ὅταν δὲν ἔχῃ νηε ἄλλο καλότερο νὰ κάνω με.